

Георги Лозанов - Меденият либерал

Милена Бойчева

Председателят ветеран на СЕМ подаде оставка. Оттегля се от регулатора, понеже започнало „разчистване на сметки с изразителите на либерални позиции в нашето общество“. И прононсираният либерал Лозанов се чувствал „прогонен“. Това е принципната му обосновка. А поводът е регистрацията на телевизия ПИК (аудиовизуално продължение на жълтия сайт), в която той не желаел да участва. Не искал така да завърши мандатът му. Неговият подпис да узаконява медийни перспективи за агресивното говорене.

Не е изключено телевизията ПИК да му е дошла ексик на Георги Лозанов, но публиката прояви спонтанно единомислие в тълкуванието на ненадейното му оттегляне. Направил го, понеже тъй и тъй мандатът му изтича след месец, да го преизберат за 6-и път, законът не допуска. Та един такъв героичен финал ще се отрази благотворно на понататъшното му доходоносно поминуване при нови покровители. Зам.-председателката на комисията по културата и медиите Ирена Соколова изказа ядно становище по повод дезертърството на председателя. „За да бъде остойностен този пасив, той трябва да бъде прочетен като високо морална позиция, а не виждам такъв прочит. Имаме тема, която касае устоите на властта. Трудните решения съпътстват властта. Когато вземаш меда, вземаш и жилото.“

Знае ли Соколова на кого ги говори тия? Георги Лозанов цял живот е поемал само мед, мед и мед. Той дори не знае какво е това жило. И тепърва няма да узнае. Затова хвърля оставка в подходящия последен момент - да разчисти пътя към следващата каца. Защото в случая си нямаме работа с обикновен човек и българин. Имаме рядко за ширините ни изтънчено салонно явление - софистично, фантазно, неподражаемо. О, тази артистична коафюра и емблематичната папийонка! О, този изискано маниерен провлачен носов говор, който разнася над мъжката кордела мисловни ухания!

„Използвах папийонката като знак за неравенство, защото човек не е равен на себе си. Всеки публичен образ всъщност до голяма степен е една измама и ако човек е честен, трябва по някакъв начин да подсказва тази разлика. На мен папийонката ми се стори добър начин за това... Аз съм някой, който иска да се прекрачи!“ - фриволно споделя председателят на СЕМ в едно ласкателско интервю.

Как само точно го е казал философът на фотографията (собствено като такъв се подвизаваше Г. Лозанов, преди да зананажда акъл на електронните медиите). Папийонката наистина е знак за неравенство, повод за присмех у простолудието и люти попържни у антиподите му като Мишо Шамара. Вярно е също, че публичният образ е до голяма степен измама. Измамно е например впечатлението, че когато естетът Лозанов ви говори, той нещо ви казва. Изслушва го човек внимателно и като се попита „И какво от това?“, колкото и да се пъне, отговор не намира. Обаче пък словото му е грациозно, витиевато и безсмислено като ренесансов поклон в испанския кралски двор. Впрочем тоя сложен ритуал буквално напомня на „някой, който иска да се прекрачи“...

Защо точно на такъв фамозен персонаж се поверяваше многократно регулацията на електронните медии, чиято бруталност, несъвместима с ефимерната особа на Лозанов, през неговите редуващи се мандати неудържимо нарастваше? Защо ли? Много просто - пластичната му концептуалност удобно се напасваше към всякакви властови тела. Политиците особено обичат пустословието, защото те най-добре знаят колко то е безобидно. Дума дупка не прави!

Може би това е същинската и неизказана причина с непривична за Георги Лозанов категоричност да пледира срещу спряното радиопредаване на Петър Волгин „Деконструкция“. В него позициите на водещия и събеседниците му се заявяваха ясно и пряко, без политически коректни евфемизми и прочее врътки. Това според либерала Лозанов е кошунствена „липса на плурализъм.“ И ето че досегашният повече пожелателен, отколкото решителен арбитраж на медийния регулатор би дузпа на куртоазията. „Аз смятам, че отдавна трябваше да се намери начин да бъде накаран Петър Волгин да спазва плурализма. Плурализмът е задължителен за Петър Волгин“ - отсече в непривични за него тоналности Лозанов. Така в кварталната хлапашка банда се държи шубелията, когато зад гърба му стои бабанката. На биографите на Гого Лозанов един ден не ще убегне фактът как хайлайфното столичанче, откак се помни, се е изтягало изпод злачната сянка на властовите и финансови бабанки. Но то си е характерно за либералите.

Руският писател Захар Прилепин твърди, че техният тотален „пацифизъм и хедонизъм е аномалия.“ И така малко безцеремонно ги запраща в ъгъла на общественото здание: „И стойте с лице към стената, докато не ви извикат!“

Време му е и на Гого да се обърне към стената. И тихо да почака да го извикат.

ДРУГИТЕ ЗА НЕГО

МНЕНИЯ

Той е медийна болонка

Георги Лозанов е медийна болонка, която с радост се отърква около крачолите на всяка власт. СЕМ и неговият председател са интересна структура. Чудо невиждано е как човек може да прекара близо 20 г. в регулаторния медиен орган, който се нарича Съвет за електронни медии, без да има минута трудов стаж в електронна медия. И на всичкото отгоре да си позволява да раздава квалификации за хора, които работят дълги години в радиостанции и телевизии. Това е изключително нахално, но явно сме доста толерантни към такъв тип поведение и сме готови да простим на този, който паразитира върху обществения ресурс в изгода на своето лично его.

Петър Волгин, журналист

От гадостта да се оттеглиш с достойнство

"Георги Лозанов ни поставя пред дилемата, която имахме във времето на комунизма. Да участваш ли в една гадост с надеждата, че можеш поне малко да допринесеш към по-добро, или да се оттеглиш с достойнство и да оставиш всичко в ръцете на безскрупулните.

Ако участваш - легитимираш безобразията, ако не участваш, развързваш ръцете на безобразниците. Кой би повярвал, че 26 години по-късно това ще е все така актуално!"

Проф. Ивайло Дичев, писател

Класическо столично денди

Когато го слушаш, можеш спокойно да се отпуснеш и да дремнеш. Речта му е плавна и спокойна като водите на Марица през лятото. От устата му излизат гладки и заоблени като речни камъчета думички. Дори и не прави никакви артистични опити или паузи, за да симулира мислене. Изреченията са еднакви и лъскави като жълтите павета, на които е израснал. Той направо изпълва всякаква представа за класическото столично денди. Чест му прави, че храбро признава: „Аз съм книжен човек!”

Стефан Северин, журналист

Интелектуалец - мръсна дума

От един момент нататък името на Георги Лозанов всекидневно започна да се обговаря с оскърбителна фамилиарност. Неколцина дори го превърнаха в нарицателно за "интелектуалщината", именувайки го свойски Гого Дискурса или Котарака Леополд. Благодарение на старанието на таблоидните писачи за онзи, непрочелия "два вагона книги" (по Димитри Иванов), понятието "интелектуалец" все повече звучи с отрицателна конотация. Накратко - интелектуалец се превърна в мръсна дума.

Юлиана Методиева, правозащитничка